

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. София, 20 октомври 2022 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на деветнадесети септември две хиляди двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАЛЯ РУШАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДЕНИЦА ВЪЛКОВА
ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при участието на секретаря Мира Недева и на прокурора П. М., изслуша докладваното от съдия Вълкова касационно дело № 441 по описа за 2022 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба от адвокат Я. А. от САК - защитник на подсъдимия Е. М. Г. и жалба от подсъдимия И. Р. Г. срещу решение № 399/17.12.2021 г. по ВНОХД № 636/21 г. на Софийския апелативен съд (САС).

В касационните жалби и постъпило писмено допълнение към касационната жалба на подсъдимия И. Г., направено от защитника му – адвокат К. С., са релевирани оплаквания за нарушение на закона и процесуалните правила при аналитичната доказателствена дейност на съда, както и явна несправедливост на наложените наказания.

В касационната жалба от защитника адвокат А. като главно се поддържа искането подсъдимият Е. Г. да бъде оправдан и алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане от въззивния съд или наложеното наказание да бъде намалено. В касационната жалба от подсъдимия И. Г. и писменото допълнение към нея се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от САС.

В съдебно заседание подсъдимите и защитниците им поддържат жалбите и писменото допълнение към касационната жалба на подсъдимия И. Г. и пледират за уважаването им по изложените в тях съображения.

Прокурорът от ВКП предлага въззивното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

В последната си дума подсъдимите Е. Г. и И. Г. молят съда да бъдат оправдани.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакуваното решение в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 260047/23.11.2020 г. по НОХД № 3648/18 г. Софийски градски съд (СГС) признал подсъдимите Е. М. Г. и И. Р. Г. за виновни в това, че в периода от 29.11.2017г. до 01.12.2017г. в [населено място], в автосервиз «С.», при условията на продължавано престъпление, с две деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, като длъжностни лица: подсъдимият Е. Г. на длъжност „инспектор по приходите“, а подсъдимият И. Г. на длъжност „старши експерт по приходите“, в ТД на НАП - София, дирекция „Контрол“, в

съучастие като съизвършители помежду си, поискали на 29.11.2017г. дар - сумата от 7000.00 лева и приели на 01.12.2017г. дар - сумата от 2000.00 лева от Ю. С. Г. - представляващ и управляващ „С. авто“ Е., който не им се следва, за да не извършат действие по служба - да не съставят акт за установяване на административно нарушение съгласно чл.39, ал.1 и ал.5 от Наредба за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от Министъра на финансите (обн. ДВ, бр.106 от 27.12.2006 г.), поради което и на основание чл. чл.301, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК и чл. 54 от НК им наложил наказание по ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и ГЛОБА в размер на по две хиляди и петстотин лева за всеки от тях.

На основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на наложените наказания от по три години лишаване от свобода е отложено с изпитателен срок от пет години за всеки подсъдим, считано от влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 301, ал.4 във вр. с чл. 301, ал.1 и чл. 37, ал.1 т.6 и 7 НК съдът е лишил само подсъдимия Е. Г. от право да заема контролна държавна или обществена длъжност, както и да упражнява професия или дейност свързани с контролна дейност за срок от пет години.

С въззивното решение, предмет на настоящата касационна проверка, САС е изменил присъдата, като на основание чл.304 от НПК е оправдал подсъдимите по обвинението да са извършили престъплението по чл.301, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК при условията на продължавано престъпление по чл.26, ал.1 от НК и е потвърдил присъдата в останалата част.

Касационните жалби са подадени в срок, от страни с право на жалба, срещу оспорим по касационен ред въззивен съдебен акт, поради което се явяват допустими, но разгледани по същество се преценяват като неоснователни.

Макар в касационните жалби и допълнението към жалбата на подсъдимия И. Г. да са посочени и касационните основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.3 от НПК (нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наложените наказания), касаторите акцентират основно върху допуснати от съдебните инстанции съществени процесуални нарушения при анализа и оценката на доказателствата, които са относими към касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК – допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Това оплакване следва да бъде разгледано приоритетно, тъй като доводите за неправилно приложение на закона и явна несправедливост на наложените наказания могат да се проверят само, ако фактите от предмета на доказване по чл.102 от НПК са установени законосъобразно.

Следва да се уточни също, че оправдаването на подсъдимите от касационната инстанция, каквото искане се съдържа в касационната жалба на подсъдимия Е. Г. и в последната дума на двамата подсъдими пред ВКС, принципно е допустимо, защото касационната инстанция може да постанови оправдателен съдебен акт (чл.354, ал.1, т.2 от НПК вр. чл.24, ал.1, т.1 НПК), но само в рамките на приетите от въззивния съд фактически обстоятелства. От изложените от касаторите съображения е видно, че именно те се оспорват с оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в аналитичната доказателствена дейност на въззивния съд.

Изразеното от двамата подсъдими и техните защитници несъгласие с фактическите изводи на САС, за които същите считат, че не се подкрепят от доказателствата по делото, сочат на довод за необоснованост, която не е сред основанията, на които може да се предизвика касационна проверка видно от разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК. Необосноваността на практика представлява несъответствие между установените в атакувания съдебен акт фактически положения и събраните по делото доказателства. Принципно касационната инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на решаващите съдилища по фактите, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК и не разполага с процесуални възможности за самостоятелна оценка на доказателствените материали вместо въззивния съд, който е последна инстанция по фактите. Поради това ВКС ще се ограничи да разгледа само оплакванията за несъблюдаване на процесуалните правила при събиране, проверка и оценка на данните от показанията на свидетеля Ю. Г.,

които касаторите оспорват като „противоречиви, непоследователни и очевидно явяващи се защитна позиция в извършената от него провокация към подкуп“ и поради това считат кредитирането им от предходните съдебни инстанции за неправилно. Според настоящия съдебен състав тези възражения не намират обективна опора в материалите по делото. Дословно същите възражения са били направени и пред въззивния съд, който на стр.3-6 от мотивите на въззивното решение е изложил пространни и убедителни съображения за тяхната несъстоятелност. Не е вярно, че показанията на свидетеля Г. са възприети безкритично от съда, както и че не са подкрепени от останалите доказателства. Макар да е допуснал фактическа грешка в последния абзац на стр.3 от обжалваното решение, посочвайки Ем. Г. като „основния свидетел“ (л.47 от въззивното дело), който всъщност е подсъдим по делото, от последващия доказателствен анализ в мотивите на атакувания съдебен акт, в който името на свидетеля Ю. Г. се споменава на пет места и се обсъждат детайлно конкретните данни от показанията му, става несъмнено ясно, че изводите на съда за достоверност, надеждност и непредубеденост на показанията на „основния свидетел“ по делото касаят именно оспорените от защитата данни от показанията на този свидетел. Въз основа на тях въззивният съд е възприел установените от първоинстанционния съд фактически положения, които са в подкрепа на обвинението. Ю. Г. правилно е определен от САС като основен свидетел предвид, че същият се заявява като жертва на корупционното поведение на двамата подсъдими и в качеството си на единствен очевидец и пострадал от дейността им съобщава хронологично, че подсъдимите са поискали, съответно приели, инкриминираните суми, за да не му съставят АУАН за това, че финансовият отчет за дейността на стопанисвания от свидетеля автосервиз за предходния ден на проверката - 28.11.2017 г., не е бил обявен по начина, който изискват нормативните правила за отчитане на продажбите в търговския обект. Двете предходни съдебни инстанции не могат да търпят упрек, че са поставили показанията на посочения свидетел в основата на осъждането на подсъдимите Ем. Г. и И. Г., тъй като същите не са фаворизирани по начин да им е придадена предварително определена доказателствена сила в нарушение на чл.14, ал.2 от НПК, а са възприети след като оценката за тяхната достоверност е направена според действителното им съдържание и съобразно тяхната последователност в различните фази на наказателния процес. Дадените непосредствено пред съда показания от свидетеля Г. относно основно релевантните факти от предмета на доказване по чл.102 от НПК, в това число времето, мястото, причините за корупционната проява, размерите на първоначално поисканата от подсъдимите и приетата впоследствие от тях сума в по-нисък размер (вж. л.129-139 от НОХД №3648/2018 г. на СГС) напълно съвпадат с приобщените по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК (т.2, л.6-7 от ДП) показания, които свидетелят е дал в досъдебната фаза на процеса. Освен това САС не е гласувал доверие на тези показания само въз основа на тяхната детайлност и последователност, а след като критично ги е съпоставил с другите доказателствени материали, в това число подкрепящите ги данни от показанията на свидетелите Д., М. и М., както и данните от ВДС, изготвени от приложените СРС. Защитата не спори, че са спазени всички процесуални изисквания по отношение на приложените специални разузнавателни средства и изготвените впоследствие на експлоатацията им ВДС, поради което правилно САС е приел, че същите се явяват годен и достоверен източник на информация. Обратно на твърденията на защитата, съдържанието на тези ВДС също кореспондира с показанията на свидетеля Г. предвид, че отразяват разговорите и действията между контролираните лица по начина, който заявява свидетелят Г.. Настоящият касационен състав лично се запозна със съдържанието им и като констатира наличието на всички изискуеми документи за използване на СРС на досъдебното производство - направените искания за прилагане на СРС и дадените съответни разрешения намира, че специалните разузнавателни средства са използвани законосъобразно, а изготвените въз основа на тях ВДС са годно доказателствено средство. Поради това оценката на оспорените свидетелски показания и изграждане на вътрешното убеждение на въззивния съд за тяхната достоверност на база съдържанието на ВДС от СРС е законосъобразно и също дава основание за отклоняване възраженията на защитата за допуснати съществени процесуални нарушения при анализа на тези свидетелски

показания. Въпросните ВДС от СРС документират съобщеното от свидетеля Г., че е предал парите в раница (папка №1 от секретните материали). Същото обстоятелство се установява и от приложения на л. 29-32, т.3 от ДП протокол за обиск и изземване, в който изрично е посочено, че парите са иззети от вътрешния джоб на носената от подсъдимия И. Г. „сиво черна на цвят“ раница. Горното се потвърждава и от показанията на свидетеля Г. Г., който пред съда потвърждава, че парите действително са били открити в раницата на единия подсъдим (л.197-198 от НОХД №3648/2018г. на СГС). Освен това въззивният съд е изложил допълнителни мотиви за несъстоятелното оспорване на показанията на свидетеля Г., изтъквайки, че ако някой е решил да сложи парите в раницата, за да уличи подсъдимите в престъпление, то е щяло да бъдат най-отгоре, а не скрити във вътрешен джоб. В конкретния случай това специфично място на поставянето им в раницата обективно не е могло да не бъде забелязано от подсъдимите след като са били сами с пострадалия Г. на втория етаж на автосервиза, където последният им е предал иззетата впоследствие парична сума.

Отделно от горното, възражението на защитата за недостоверността на показанията на свидетеля Г. не държи сметка, че въпросът дали да се кредитират с доверие или да се отхвърлят съответните доказателствени средства поначало изцяло се включва в суверенната сфера на компетентност на инстанциите по фактите. Както вече се изтъкна, касационният съд не разполага с правомощие да проверява фактическата необоснованост на решението и да променя приетите за установени от съдилищата по същество факти, поради което и като не констатира процесуални пороци в доказателствения анализ на въззивния съд, както и при събирането, проверката и оценката на оспорените от касаторите свидетелски показания, ВКС намира, че липсват основания за изключването им от доказателствената съвкупност. Действително свидетелят Г. не е изпълнил указанието на първоинстанционния съд да предостави книгата за касовите отчети за 2017 г. (л.139 от НОХД № 3648/2018г. на СГС), но това също не дава основание за изключване на показанията му като недостоверни, тъй като още при разпита си пред съда свидетелят е заявил, че не знае къде се намира тази книга и ако я намери, ще я предостави на съда (л.136 от НОХД №3648/2018 г. на СГС). Правилно САС е приел, че неизпълнението на това съдебно разпореждане не опорочава показанията на свидетеля Г. до степен да се приемат за недостоверни, тъй като за разлика от обясненията на подсъдимите, които са изолирани от останалия доказателствен материал, показанията на свидетеля Г. не влизат в противоречие с нито едно доказателство по делото. Безспорно е също между страните, че подсъдимите са посетили два пъти автосервиза на пострадалия - на 29.11.2017 г. и на 01.12.2017 г., като причина за второто посещение свидетелят Г. сочи договореното между него и двамата подсъдими приемане на редуцираната спрямо първоначално поисканата от тях парична сума, както и че поводът той да им я даде е констатираното от тях при първото им посещение (на 29.11.2017г.) нарушение във връзка с отчетите в касовата книга и обещанието им да не му съставят АУАН. Поради това и доколкото за въпросното (признато от свидетеля Г.) нарушение са събрани убедителни гласни доказателства от данните от показанията на последния, непредставянето на касовата книга като веществено доказателство по делото не дава основание да се приеме, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила във връзка с аналитичната доказателствена дейност на САС или че осъждането на подсъдимите почива на предположение, както несъстоятелно се сочи в касационната жалба на защитника на подсъдимия Ем. Г..

Затова Върховният касационен съд намери, че атакуваното решение не страда от посочените от касаторите процесуални пороци, тъй като съдът е установил фактическата обстановка при спазване на изискванията по чл.13 и чл.14 от НПК. Липсват основания за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Установеното от показанията на свидетеля Г. съгласувано поведение на двамата подсъдими, включително при второто им посещение в автосервиза на 01.12.2017г., както и безспорно установеният факт, че двамата са задържани от органите на реда непосредствено след излизането им от автосервиза, дават еднозначен отговор на поставения в касационната жалба от защитника на подсъдимия Ем. Г. въпрос защо предадената от пострадалия сума с белязани банкноти не е намерена в него или в личните

му вещи, а в раницата на другия подсъдим. С оглед съучастническата им дейност, изведена от установените съобразно правилата на доказване в НПК съгласувани действия между двамата подсъдими при осъществяването от тях две срещи с пострадалия, включително общото им решение да намалят размера на първоначално поисканата сума, правилно САС е приел, че намирането на парите в раницата на подсъдимия И. Г. не изключва съпричастността на подсъдимия Ем. Г. като съизвършител към корупционната дейност, предмет на обвинението. Съпадащите изводи на предходните съдебни инстанции за доказаността на съучастническото деяние с участие и на този подсъдим като съизвършител, не почиват на предположения, както се сочи в касационната жалба на защитника на подсъдимия Е. Г., а на стриктно съобразяване с установения в чл.303, ал.2 от НПК доказателствен стандарт за доказаност на обвинението по несъмнен начин. След като по надлежния процесуален ред е категорично установено, че подсъдимите са посетили заедно и по един и същи повод търговския обект на пострадалия, съгласували са помежду си не само първоначално поисканата сума, но и намаляването на размера ѝ, като отново заедно отишли да получат окончателно договорената парична сума при второто им посещение, за постигане на която цел се качили и останали насаме с пострадалия на втория етаж на автосервиза, възражението на защитата за липса на доказателства за съучастническа дейност от страна на подсъдимия Е. Г. правилно е отклонено от въззивния съд като неоснователно.

По отношение на възражението, че подсъдимите не са имали длъжностното качество по чл.301 от НК, тъй като били изпратени да проверят друго търговско дружество – „Б.....“ Е., а не провереното фактически „С. а.“ Е., въззивният съд е дал подробен и аргументиран отговор на л.6-7 от обжалваното решение, с който настоящият съдебен състав се солидаризира изцяло, но намира за необходимо да отбележи, че още в обвинителния акт като обект на възложената проверка е посочен посетеният от подсъдимите „Автосервиз“, находящ се в [населено място], [улица]. Безспорно е установено по делото, че на този адрес е регистрирано фискалното устройство на управляваното от свидетеля Г. търговско дружество - „С. А.“ Е., което са проверили двамата подсъдими. Доказаността на тези фактически твърдения на държавното обвинение относно обекта на проверката и че същата е възложена „на автосервиза, стопанисван от св. Ю. Г.“ (вж. л.2 от обвинителния акт), а не на определено ЮЛ, не е приета голословно от въззивния съд, а на база приложената на л.42, т.5 от ДП „Резолюция за извършване на оперативна проверка“, в която изрично е записано, че обект на проверката не е съответно ЮЛ, както сочи защитата, а автосервизът на същия адрес. Горното, преценено съвкупно с безспорния между страните факт за заеманата конкретна длъжност от всеки подсъдим в структурата на съответния данъчен орган към момента на проверката, опровергава довода на защитата за несъставомерно поведение поради липса на длъжностно качество на подсъдимите.

Основното възражение, въз основа на което касаторите настояват за оневиняването на подсъдимите, е за осъществена срещу тях провокация от страна на свидетеля Г.. Аналогични защитни доводи са били развити и пред въззивния съд, който ги е отхвърлил с подробни, убедителни и законосъобразни аргументи. Съвсем правилно САС е потвърдил първоинстанционната осъдителна присъда, като мотивирано е отказал да приеме, че е налице провокация към подкуп (вж. л. 11 от обжалвания акт). Изложените в тази връзка мотиви във въззивното решение са съответни на закона и съдебната практика предвид установеното от фактическа страна, че не подсъдимите, а пострадалият е бил подложен от тях на натиск да участва в корупционни действия. В тази насока са Решение №571/21.11.1979 г. по н.д. №561/1979 г., първо н.о. на ВС и т.17 от Постановление № 8/30.11.1981 г. по н. д. № 10/1981 г. на Пленума на ВС, както и jurisprudence на ЕСПЧ (вж. Решения по делата Ramanauskas v. Lithuania (05.02.2008 г.), пар. 49-73, Ali v. Romania (09.11.2010 г.), пар. 98-105, Bannikova v. Russia (04.02.2011 г.), пар. 4 и 9, Furcht v. Germany (23.10.2014 г.), пар. 46-69). От нито едно доказателство не може да бъде изведено обстоятелството свидетелят Г. да е създал преднамерена ситуация, в която да предизвика подсъдимите да посетят, поискат или да приемат подкуп. Такива твърдения не се съдържат дори в обясненията на подсъдимите, които отричат да са искали и приемали

каквито и да е парични суми от пострадалия. При установените от съда факти, в рамките на които касационната инстанция извършва проверката по правото, САС е направил законосъобразни правни изводи. Не е налице провокация към подкуп, тъй като не е установено пострадалият да е склонявал, убеждавал и мотивирал подсъдимите да решат да поискат и/или приемат наследващ им се дар с цел да ги разобличи като корумпирани длъжностни лица. Непосредствено след като установили извършеното от свидетеля нарушение за отчетността на търговската му дейност пред данъчните органи, подсъдимите поискали заплащане на наследващата им се парична облага и впоследствие отишли да я приемат (в договорения с пострадалия по-нисък размер от първоначално поискания), за да не извършат действие, влизащо в кръга на служебните им задължения като инспектори по приходите, а именно да не съставят АУАН за констатираното нарушение, което се признава от пострадалия. Въззивният съд в достатъчна степен е изяснил и други обстоятелства, опровергаващи защитната теза за осъществена от свидетеля Г. провокация, а именно, че инициативата за посещението в автосервиза е била на подсъдимите, а не на свидетеля, като поводът за това е възложената им проверка за начина на отчитане на продажбите. Иначе казано, свидетелят Г. не е създавал задължителната за наличие на провокация предпоставка, а именно преднамерена ситуация да предизвика искане и приемане на подкуп от двамата подсъдими с цел да им навреди. Установено е също, че свидетелят Г. е започнал да преговаря с подсъдимите да намалят поисканата сума, защото не разполагал с нея и защото му се сторила прекомерна за констатираното сравнително леко нарушение. Тези преговори сочат освен първоначалното нежелание на свидетеля Г. да участва в корупционното отношение, а също самостоятелно изключват същият да е провокатор, защото не е въздействал по начин да предизвика подсъдимите да извършат корупционното престъпление. Точно обратно – те са настоявали да получат от него поисканата сума в размер на 7000 лева и едва след категоричния му отказ, наложил допълнително съгласуване помежду им, двамата се съгласили да намалят размера на подкупа на 2000 лева, колкото и приели при втората среща със свидетеля, чрез поставянето на въпросната парична сума в раницата на подсъдимия Г.. При тези данни правилно САС е приел, че не е налице провокация към подкуп, а съучастническо деяние, с което подсъдимите като съизвършители са осъществили обективните и субективни признаци на престъплението подкуп по чл.301, ал.1 от НК, вр. чл.20, ал.2 от НК, поради което няма основание за оправдаването им.

Поради липса на съответен касационен протест и съобразно ограничените с разпоредбата на чл.347, ал.1 от НПК предели на касационната проверка, както и забраната за влошаване положението на обжалващите подсъдими (*reformatio in reus*), настоящата инстанция не може да осъществи проверка на въззивния акт в частта, с която подсъдимите са оправдани по обвинението, че са извършили подкупа в хипотезата на чл.26, ал.1 от НК (продължавано престъпление). Въпреки това относно изложените в тази връзка разсъждения в мотивите на въззивното решение следва да се отбележи, че същите принципно се споделят от настоящия касационен състав с изключение на констатацията на САС за необходимост от преодоляване на „различията застъпени в съдебната практика“ (вж. л.10 от въззивното решение). От мотивите на постановеното преди обжалването решение ТР №1/12.03.2021 г. по т.д. №1/2019 г., ОСНК на ВКС, могат да се изведат достатъчно аргументи за безпротиворечив и законосъобразен отговор на поставения от въззивния съд като спорен въпрос - дали последователното осъществяване на двете изпълнителни форми на деянието по чл.301, ал.1 от НК (поискал и приел) на различни дати и за различни суми, но по един и същи повод, касае продължавано престъпление по чл.26, ал.1 от НК. Според приетото в посоченото ТР на ОСНК на ВКС, когато корупционното отношение се развива по един и същи повод, между едни и същи лица и е с едно и също съдържание, при което отделните форми на изпълнителното деяние са обективно и субективно свързани така, че се явяват елементи от изпълнението на едно престъпление, престъпната дейност не е усложнена, а се касае до едно престъпление. Това е така и при възможни „модификации на предмета на престъплението“, като например при различие в поисканата и приетата от дееца облага относно нейния вид и размер, тъй като подкупът е единно престъпление, което има един предмет, а възможните „модификации“

на този един предмет са все във връзка със създаденото и развиващо се корупционно отношение между дееца и длъжностното лице. Следователно и в случаи като настоящия, когато приетата парична сума е по-малка от поисканата поради последвалите „преговори“ между длъжностните лица и жертвата, се касае до едно престъпление, което не е усложнено (продължавано), както правилно е приел въззивният съд.

Вън от твърденията за това, че от доказателствата по делото не биха могли да се направят изводи за доказаност на обвинението и че се касае за провокация към подкуп, за които доводи вече се изложиха съображения за тяхната несъстоятелност, в жалбите не се съдържат други конкретни аргументи за неправилно приложение на материалния закон, поради което следва да се приеме, че не е налице претендираното касационно основание по чл. 348 ал.1 т.1 от НПК.

Неоснователно е и оплакването за явна несправедливост на наложените на подсъдимите наказания, което се аргументира с доводи, че съдилищата не са несъобразили данните за личността на подсъдимите и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства без да се конкретизира кои са те. За извършеното престъпление законът предвижда кумулативно налагането на следните наказания на всеки от съучастниците – подсъдими: до шест години лишаване от свобода и глоба до пет хиляди лева, както и лишаване от право да заема определена държавна или обществена длъжност и да упражнява определена професия или дейност. При така установената наказуемост наложените на всеки от подсъдимите наказания (значително под установения максимален размер за всяко наказание), а именно три години лишаване от свобода с приложение института на условното осъждане по чл.66 от НК и две хиляди и петстотин лева глоба, не са проява на несправедливост, още по-малко явна по критериите в чл.348, ал.5, т.1 и т.2 от НПК. Освен това, обратно на твърденията на касаторите, при определяне размера на наложените наказания инстанционните съдилища изрично са съобразили добрите характеристични данни и чистото съдебно минало на подсъдимите, поради което наказанията не са били допълнително завишени въпреки правилно отчетената висока степен на обществена опасност на корупционното съучастническо деяние. Не се установява и явна несправедливост на наложеното на подсъдимия Е. Г. наказание лишаване от съответните права по чл.301, ал.4, вр. чл.301, ал.1, вр. чл.37, ал.1, т.6 и 7 от НК, поради което не се налага изменение и в тази част на въззивното решение.

Настоящата инстанция констатира противоречие между мотивите и диспозитива на обжалваното решение относно приложението на чл.37, ал.1, т.6 от НК по отношение на подсъдимия И. Г., обуславящо съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.348, ал.3, т.2 от НПК (липса на мотиви), което обаче не може да бъде отстранено от ВКС поради липсата на съответен касационен протест и ограничените предели на касационната проверка съгласно чл.347, ал.1 от НПК. Противоречието се изразява в изложените в мотивната част на въззивното решение съображения, че двамата подсъдими правилно са лишени за срок от по пет години „да заемат контролна държавна и обществена длъжност“ (вж. л.12 от обжалваното решение) т.е. САС е изразил воля на двамата подсъдими да бъде наложено това кумулативно предвидено в чл. 301, ал.4, вр. чл.37, ал.1, т.6 от НК наказание, а същевременно е потвърдил първоинстанционната присъда, без да отбележи, че такова наказание е наложено само на подсъдимия Ем. Г.. Дори да се приеме, че горното е резултат от техническото изготвяне на диспозитива на присъдата, при което по метода *coru paste* наказанието по чл.37, ал.1, т.6 от НК за подсъдимия Ем. Г. е пренесено и за подсъдимия И. Г., след като името на последния не се свързва изрично в диспозитива на присъдата с този вид наказание, следва да се приеме, че такова не е наложено на този подсъдим. Поради това касационният съдебен състав се ограничава да посочи, че в контекста на *reformatio in reus* допуснатото от въззивния съд процесуално нарушение е неотстранимо в настоящото производство, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила и в санкционната част.

Предвид изложените аргументи, настоящият съдебен състав намери, че в пределите на поискания касационен контрол и в рамките на правомощията на касационната инстанция липсват основания за намеса в атакувания съдебен акт, поради което той следва да бъде оставен в сила.

С оглед на това и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 399 от 17.12.2021 г. на Софийския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 636/2021 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.